

Maa- ja metsätalousministeriö
kirjaamo@mmm.fi

LAUSUNTO

30.6.2017

Dnro 349/2017

Viite: Lausuntopyyntö Dnro 1164/01.02-/2017

Asia: LAUSUNTOPYYNTÖ LUONNOKSESTA VALTIONEUVOSTON ASETUKSEKSI METSÄSTYSLAISSA SÄÄDETYSTÄ ILMOITUSMENETTELYSTÄ SEKÄ METSÄSTYSASE-
TUKSEN MUUTTAMISESTA

45§ POROMIEHEN OIKEUS METSÄSTYSASEEN KULJETTAMISEEN

Metsästysasetuksen 45 § ollaan kumoamassa. Oikeuden myöntäminen metsästysaseen kuljettamiseksi maastossa moottorikäyttöisellä ajoneuvolla omissa tai paliskunnan määräämissä tehtävissä on siirtymässä metsästyslain muutoksen myötä poliisilta alueelliselle riistakeskukselle. Poronhoidon kannalta oleellista on, että lupa edelleen myönnetään, luvan hakeminen on joustavaa eikä siitä synny poronhoitajille kohtuuttomia kustannuksia.

Poronhoitoon liittyy monia tehtäviä, joissa aseiden kuljettaminen maastossa on välttämätöntä. Pääsääntöisesti kulkeminen aseiden kanssa tapahtuu urien ja reittien ulkopuolella. Usein joudutaan etsimään maastosta auton alle jäänyttä, maastoon paennutta ja loukkaantunutta poroa, jota ei saada kiinni kuin ampumalla. Myös petoeläinten raatelemia poroja löytyy yhä enemmän ja niitä joudutaan lopettamaan ampumalla. Joskus haittaporoja joudutaan poistamaan viljelyksiltä ampumalla, jolloin on tarve mennä mönkijällä kohteen lähelle. Osassa poronhoitoaluetta, erityisesti saamelaiden kotiseutalueella, on perinteenä ollut ”niestaporon” ampuminen ennen rykimää. Tämä ruokaporon ampuminen tehdään usein metsissä ja tuntureissa kaukana asutuksista, missä porot ovat vielä syyslaitumilla. Lisäksi on monia muita tilanteita, joissa aseiden kuljettaminen poronhoitotehtävissä maastoajoneuvossa on välttämätöntä.

Joissakin tilanteissa aseiden kuljettaminen myös suojaamattomana on oltava mahdollista. Tämä tulee huomioida myös lupia myönnettäessä. Esimerkiksi loukkaantuneen tai haavoitetun ja pakenevan poron poistaminen on tällainen tehtävä, jossa ase pitää olla nopeasti käyttövalmiina.

Aikaisemmin poronhoitajien hakiessa lupia poliisilta on paliskunnan poroisännältä ollut lausunto luvan myöntämiseksi. Tämä käytäntö tulee säilyttää edelleen. Lisäksi olisi järkevää, jos luvat voitaisiin hakea paliskuntaryhmänä eli listata luvan tarvitsevien osakkaiden nimet yhteen hakemukseen. Tällöin vähennettäisiin hakemusten määrää, riistakeskusten työpainetta sekä kustannuksia lupien myöntämisestä. Lupa tulee myös myöntää pidemmälle ajalle kerrallaan, esimerkiksi viideksi vuodeksi.

PALISKUNTAIN YHDISTYS

Anne Ollila
toiminnanjohtaja

ao/kh